DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVI. ZATURDAG den 27sten SEPTEMBER, 1828. N. 39

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

Turkye en deszelfs betrekkingen tot verschillende Europesche Mogendheden, gedurende de laatste dertig jaren.

Zoo lang de Turken als zelfstandige magt in Europa bestaan hebben, en vooral sedert Rusland de Porte met een goeden uitslag beoorloogd heeft, heeft men de betrekking van het Ottomanische Ryk tot Frankryk als een natuurlyk bondgenootschap beschouwd. Van daar dat de vriendschaps-betrekkingen tusschen deze Magten, tot op de Fransche omwenteling toe, altyd ongestoord bleven bestaan. Zelfs toen geheel Europa reeds tegen het Fransche volk de wapenen opgevat had, deed de Porte hare vorige betrekkingen gestand. Doch door de avontuurlyke krygstogten van *Buonaparte*, werd er eene verandering in het stelsel van den Divan bewerkt. De eerste aanleiding daartoe was de vernietiging van den Staat van Venetië in 1796, en de daarop gevolgde vereeniging der Ionische eilanden met de Fransche Republiek, waardoor de Porte niet alleen de hoop op het herkrygen dezer eilanden, welke zy nog nooit opgegeven had, als geheel vervlogen moest aanmerken, maar nog daarenboven een gevaarlyken nabuur kreeg, die ook reeds de op het vaste land van Griekenland gelegene stad Butrinto in bezit nam. De tweede aanleiding was *Buonaparte's* verovering van Egypte.

Hierdoor werd eindelyk de Sultan *Selim III.* bewogen, om op den 1sten September 1798 den oorlog aan Frankryk te verklaren, en drie maanden later een verbond met Rusland te sluiten, waarop korten tyd daarna een tweede verbond met Engeland en Napels volgde.

In het Verdrag met Rusland was bepaald geworden, dat eene Russische Vloot door de Dardanellen zeilen, en met eene Turksche vloot vereenigd, de Ionische Eilanden aan de Fransche Opperheerschappy zoude ontrukken. Hoezeer dit doel in het Verdrag duidelyk was uitgedrukt geworden, had men echter niet bepaald, wat er, na derzelver verovering, met de Ionische eilanden gebeuren moest. De Porte vleide zich, dat dezelve weder onder hare heerschappy zouden komen, om dat zy haar vroeger door Venetië ontnomen waren, maar Keizer *Paul* had een ander doel, gelyk al ras begon te blyken. Naauwelyks was namelyk de verovering der Zeven Eilanden volbragt, en elk van dezelve met genoegzaam Russisch krygsvolk voorzien, toen Keizer *Paul*, by eene verklaring van 21 Maart 1800, dezelve tot een afzonderlyken Staat verklaarde, die wel is waar onder bescherming der Porte staan, maar door de voornaamste ingezetenen zoude bestuurd worden. Zoo werd derhalve, onder gezag van Rusland, een nieuw Grieksch Gemeenebest geboren. Met bevreemding vernam de Porte deze onverwachte verklaring, waardoor de door *Orlow* bewerkte opstand van Morea in 1768 herinnerd, en zy met vrees vervuld werd nopens de waarschynlyke uitbreiding van dit Gemeenebest, ook over andere gedeelten van Griekenland. Intusschen bevond zich de Porte in omstandigheden, die haar niet toelieten, zich tegen deze verklaring van Rusland te verzetten; want de Eilanden waren van sterke Russische bezettingen voorzien, en *Selim* was, wegens zyne geneigdheid tot Europesche nieuwigheden en hervormingen, te weinig by de Turken bemind, om ernstige maatregelen te durven nemen. Het oude wantrouwen jegens Rusland kwam echter, sedert die verklaring, weder met nieuwe kracht op, en *Napoleon* verzuimde niet, daarvan een voordeelig gebruik te maken, en in 1801 den vrede met de Porte te sluiten.

Rusland en Engeland waren destyds naauw tegen Frankryk verbonden, en deze vrede der Porte met hunnen bittersten vyand konde hun derhalve niet dan onaangenaam zyn. Daar zy intusschen te zeer door andere zaken bezig gehouden werden, trachtten zy eene openlyke breuk tot in 1806 te vermyden, doch toen verklaarde Rusland zich niet alleen voor de Serviers, die, onder aanvoering van *Czerny George*, in openbaren opstand waren, en voorzag hen van de noodige krygsbehoeften en officieren, maar deed ook een leger in Moldavie binnenrukken. Het gevolg hiervan was, dat de Porte, op den 30sten December 1806, den oorlog aan Rusland verklaarde.

Napoleon, die zeer wel wist hoe zwak de Turksche Regering was, en voor welken het echter van het hoogste belang was, dat zy alle krachten tegen Rusland inspande, begreep, dat onder deze omstandigheden, de Sultan eenen raadsman noodig had, die hem zoo wel in het nemen van staatkundige, als van oorlogs-maatregelen ondersteunen kon. Hy benoemde uit dien hoofde den Generaal *Sebastiani*, die in beide vakken even zeer bedreven was, tot zynen Gezant by de Porte; en deze bleef ook niet in gebreke, om den Sultan tot de krachtigste maatregelen over te halen, om den invloed van Frankryk in de hoogste mate te doen gelden.

De Russische Gezant by de Porte was destyds de Vorst *Italinsky*, en de Engelsche de heer *Arbuthnot*.— Voor beiden moest de zoo kennelyk overwegende invloed van Frankryk hoogst onaangenaam zyn.

Intusschen hadden de Russen in de maand January 1807 reeds een groot gedeelte van Bessarabie, geheel Moldavie en Wallachye ingenomen, ofschoon *Italinsky* en *Arbuthnot* gedurig verzekerden, dat zy van dit voortrukken der Russische legers geene kennis droegen. De Porte nam daarop het besluit, om aan de Russische oorlogschepen, den doortogt door het Kanaal te weigeren.

De beide Gezanten verklaarden aan de Porte, dat zy dezen maatregel als eene vyandelyke daad tegen Rusland aanmerken, en dus er op aandringen moesten, dat het vroeger verbond met Rusland en Engeland onverwyld vernieuwd en de Fransche Gezant weggezonden wierd, terwyl in het tegenovergesteld geval, de breuk met Engeland onvermydelyk was, en onmiddelyk eene Engelsche vloot voor Konstantinopel zoude verschynen.

De Reis-Effendi weigerde de begeerde voldoening te geven, en *Arbuthnot* verliet daarop met alle te Konstantinopel aanwezige Engelschen die stad, na de bezittingen der Britsche onderdanen aan de bescherming van den Deenschen Gezant aanbevolen te hebben. De Porte zorgde, dat alle zaken, die aan het Engelsche Gezantschap toebehoorden en achtergelaten waren, aan den Deenschen Gezant overgeleverd werden, en beloofde tevens hare bescherming aan alle Engelschen, die zich in Turkye mogten bevinden.

Arbuthnot begaf zich op het fregat *Eudymion*, naar het smaldeel van den Engelschen Admiraal *Louis*, hetwelk by Tenedos verzameld was, en kort daarop door een tweede smaldeel onder Admiraal *Duckworth*, hetwelk van Kadix kwam, versterkt werd. Deze drong nu met negen linieschepen, drie fregatten en eenige bombardeersloepen, onder begunstiging van een sterken wind, op den 19den February door de Dardanellen. Een Turksch smaldeel van één linieschip en vyf fregatten, hetwelk by Gallipoli ten anker lag, werd nog denzelfden dag verbrand, en op den avond van den volgenden dag kwam de Engelsche vloot, in het gezigt van Konstantinopel, by het Prinsen-eiland ten anker.

Groot was de ontsteltenis, welke hierdoor, zoo wel in het Serail, als in de van alle verdedigingsmiddelen ontblootte hoofdstad heerschte; maar nu was ook het oogenblik geboren, waarin *Sebastiani* alle zyne begaafdheden konde ontwikkelen. Hy alleen redde Konstantinopel van schande en vernietiging. Geholpen door tien Fransche Ingenieurs, welke *Selim* reeds vroeger van *Napoleon* verkregen had, belastte hy zich met het bestuur der vestingwerken langs de kust. De yver van de Regering en het volk werd zoo zeer door hem aangevuurd, dat, binnen acht dagen, een toereikend aantal batteryen aangelegd, en van grof geschut overvloedig voorzien was. Binnen nog korter tyd stonden veel meer dan 100,000 man tot verdediging der hoofdstad gereed; terwyl, even zoo spoedig, twaalf linie-schepen, negen fregatten en een groot aantal kanonneer-booten slagvaardig waren.

Duckworth had alle deze verdedings-maatregelen kunnen beletten, indien hy reeds de eerste dagen, welke hy nu met onderhandelen verspilde, tot eenen aanval gebruikt had. Maar het behoorde ook juist tot het snel gevormde ontwerp van *Sebastiani*, om de onderhandelingen zoo mogelyk te rekken, tot dat zyne toebereidselen voltooid waren.

Na dat de Engelsche vloot het anker geworpen had, zond *Duckworth* eenen afgevaardigde met eenen brief aan den Divan af, waarin hy dezen herinnerde, hoe Engeland, als de getrouwste vriend der Porte, steeds getracht had die goede verstandhouding met haar te bewaren, welke nu door de listen van eenen trouweloozen vyand scheen verbroken te worden. Om deze verstandhouding weder te herstellen, verlangde hy, voor zonnen ondergang, de toetreding des Divans tot de volgende voorwaarden: 1. overgave der kasteelen aan de Dardanellen; 2. overgave der vyftien linieschepen, die zich in de haven bevonden; 3. afstand van Moldavie en Wallachye aan Rusland; en 4. oogenblikkelyke oorlogs-verklaring aan Frankryk: daarby voegende, dat, indien deze eischen niet op den bestemden tyd waren toegestaan, hy terstond met de vyandelykheden eenen aanvang zoude maken. De Gezant *Arbuthnot*, die zich op de vloot bevond, voegde by deze eischen des Admiraals, een brief van gelyken inhoud.

De Sultan, wel begrypende, dat alleen langs den weg van onderhandeling, de noodige tyd was te winnen, zond den Kiaja-Bey aan boord, om over de voorwaarden te onderhandelen. Door den schyn aan te nemen van angstige bezorgdheid en halve toegevendheid, bragt deze de Engelschen in het denkbeeld, dat zy aan het toestaan hunner eischen naauwelyks meer twyfelden. Daarna begaf hy zich weder aan land, om den Divan te berigten, dat de Engelschen onverzettelyk by hunne voorwaarden bleven volharden. Den volgenden dag kwam de Turksche Staats-dienaar op nieuws aan boord, en bragt eenen brief van den Reis-Effendi over, waarby deze verklaarde, dat hy gezind was, over eenen bepaalden vrede te onderhandelen, indien een gevolmagtigde van de Engelsche zyde zich tot dat einde met Turksche Kommissarissen wilde vereenigen. *Duckworth* antwoordde, dat hy dezen voorslag aannam, en zoo wel als de Gezant *Arbuthnot*, gezind was, om de onderhandelingen te openen; doch dat de Gezant onpasselyk was, en de Turksche zaakgelastigden zich alzoo op het Admiraalschip moesten vervoegen. Dit punt gaf aanleiding tot nieuwe beraadslagingen, daar de Turken begeerden, dat de zamenkomst te Daclikoy, aan de Aziatische kust, zoude plaats hebben. *Duckworth* en *Arbuthnot* weigerden, om zich zoo verre van de Engelsche vloot te verwyderen; doch deden, wegens de voortdurende ongesteldheid van den laatstgenoemden aanbod, om den Admiraal *Louis*, behoorlyk gevolmagtigd, naar de Dardanellen te zenden, ten einde daar over den vrede te handelen.

Met alle deze onderhandelingen waren vyf dagen verloopen, welke *Sebastiani* zich ten nutte maakte, om niet alleen de verdedigingwerken om Konstantinopel te voltooyen, maar ook de batteryen der Dardanellen buitengewoon te versterken. *Duckworth* ontving daarvan den 25sten February berigt; en men mag vooronderstellen, dat hy nu eerst begon in te zien, hoe nutteloos hy zynen tyd verspild had, en in welk eene ongelegenheid zyne vloot konde geraken. Door deze bedenking getroffen, zond hy eenen afgevaardigde af, met de verklaring, dat hy, om het onschuldige volk van de gruwelen des oorlogs vry te waren, van de voorgestelde voorwaarden in zoo verre afzag, dat hy nu nog slechts de overgave der Turksche vloot verlangde. Hy vorderde echter hierop, binnen een half uur, een bepaald antwoord, en zoude, indien dit niet volgde, terstond de hoofdstad beschieten. Doch deze afgevaardigde werd niet eens aan wal toegelaten. Daarentegen ontving *Duckworth*, den 26sten February een brief van den Reis-Effendi, waarby deze nu van zyne zyde zulke hooge eischen deed, dat de Vlootvoogd het voor strydig met de eer van zyn vaderland hield, daarop te antwoorden.

Volgens het ambts-berigt van den Admiraal, zoude hy, nadat zyne vloot het anker geworpen had, door tegenwinden belet zyn geworden, de hoofdstad te naderen. Deze tegenwinden schynen echter den 27sten February opgehouden te hebben; want op dezen dag zeilde de vloot tot voor Konstantinopel. Groot was echter de verbazing der Engelschen, toen zy eene menigte batteryen aan den oever vonden, die van meer dan 500 kanonnen, van het allerzwaarste soort, voorzien waren, en tevens tusschen de batteryen tallooze drommen van krygslieden ontwaarden.

De Vlootvoogd begreep al ras, dat een aanval niet meer geraden was. Hy trachtte nog eene schriftelyke verzekering van den Divan te erlangen, dat de verstandhouding met Rusland en Engeland weder zoude worden hersteld, en, toen ook deze poging mislukte, ligte hy den 1sten Maart het anker, en zeilde naar de Dardanellen terug.

Daar aangekomen zynde, zag hy spoedig, hoe ook hier de omstandigheden veranderd waren. Intusschen bleef hem geene andere keuze over, dan eene poging te wagen, om zich met geweld eenen doortogt door de zee-engte te banen. Ditmaal konden zyne schepen de batteryen aan den oever niet meer tot zwygen brengen, zoo als zy den 19den February gedaan hadden. Zyne vloot werd integendeel door de buitengewoon zware kogels des vyands, waaronder er waren, die 800 ponden wogen, zeer beschadigd; terwyl een brik en een korvet in den grond geboord werden. De snelheid der Engelsche schepen in het zeilen, redde intusschen de vloot, met welke *Duckworth* behouden te Malta aankwam, zonder door de Turksche vloot, die hem vervolgde ingehaald te worden.

Deze Vlootvoogd was nu gedwongen de oorlogs-verrigtingen in de Grieksche zee aan den Russischen Ad-

miraal *Siniavin* over te laten, die ook spoedig daarna Lemnos en het eiland Tenedos veroverde, en hy de eerste plaats, in eenen grooten zeeslag de overwinning behaalde. Voor Sicilie nam *Duckworth* eene afdeeling van 5000 man, onder den Generaal *Fraser*, in; en ondernam daarmede eenen even zoo avontuurlyken togt tegen Egypte, als *Napoleon*, voor eenige jaren, gedaan had.—Het doel dezer geheele onderneming ligt nog te zeer in het duister, om daarover te kunnen oordeelen. Genoeg, de geheele aanslag mislukte.

Duckworth kwam met zyne vloot den 20sten Maart 1807 in de baai van Aboukir aan. Zyne landmagt werd ten spoedigste ontscheept, en nam Alexandrie zonder veel moeite in. Van daar werd de Generaal *Wanchope* met 1,500 man afgezonden, om zich van Rosette meester te maken. Deze drong, wel is waar, tot in die stad door, maar werd terstond weder met verlies daaruit verdreven. Eene tweede onderneming tegen die stad, onder den Generaal Stuart, mislukte evenzeer. Nu wilde de Generaal *Fraser* met zyne geheele magt tegen Rosette opbreken, toen eene Turksche vloot van 60 tot 70 zeilen voor Alexandrie verscheen, en te gelyk de tyding ontvangen werd, dat een vyandelyk leger van Kairo in aantogt was.

Er bleef nu aan de Engelsche Bevelhebbers niets anders over, dan met *Mehemed-Ali*,—den tegenwoordigen Onder-Koning van Egypte,—een verdrag te sluiten, waarby hun een vrye aftogt uit Egypte werd toegestaan. Den 22sten September ging de vloot weder onder zeil en keerde naar Sicilie terug. Zoo liep deze geheele onderneming ten einde, die door het Engelsche volk en een groot gedeelte van Europa ten hoogste werd afgekeurd.

Hiermede hielden nu de eigenlyke vyandelykheden tusschen Engeland en de Porte op. Het doel van het eerste Ryk, om, namelyk de vriendschaps-betrekkingen tusschen den Sultan en *Napoleon* te doen ophouden, was niet alleen gemist, maar de band tusschen deze twee Mogendheden was zelfs nauwer dan ooit toegehaald geworden.

In Engeland was men, van den aanvang af, wegens de belangen van den handel op het Oosten, over dezen kleinen oorlog met de Porte ontevreden geweest. Het is waar, er had geene eigenlyke oorlogs-verklaring plaats gehad, en de Engelsche handels-kantoren in het Turksche Ryk, waren, onder de onmiddelyke bescherming der Regering, veilig geweest; maar men konde er niet voor instaan, dat deze oorlogs-verklaring niet volgen zoude, en door die onzekerheid leed de handel aanmerkelyk. Daarby kwam, dat het pas opgetreden Ministerie, —dat van *Perceval*,—de maatregelen, door deszelfs voorgangers,—het Ministerie van *Grenville* en *Addington*,—omtrent Turkye genomen, vooral nu deze zoo ongelukkig afgeloopen waren, zeer afkeurde, en daarom vurig verlangde de vriendschappelyke betrekkingen met de Porte te herstellen.

De vrede van Tilsit, welke, door de toenadering van Rusland tot *Napoleons* belangen, zulk eene groote verandering in Europa te weeg bragt, gaf Engeland gelegenheid, om zyne wenschen ten aanzien van Turkye te verwezenlyken. Engeland werd wantrouwig, ja zelfs vyandelyk gezind jegens Rusland, om dat dit Ryk zich met Frankryk verbond. De Porte vertrouwde Frankryk niet meer, om dat zy begon te vermoeden, dat *Napoleon* de Russische ontwerpen tegen Turkye zoude ondersteunen. De Engelsche Regering zond dus den Gezant *Robert Adair* naar Konstantinopel, wien het niet moeijelyk viel, wel niet den vrede, want er was van beide zyden geene oorlogs-verklaring gedaan, maar een nieuw vriendschaps-verdrag tusschen de twee Mogendheden tot stand te brengen. Dit verdrag werd den 5 January 1809 geteekend, en werden daarby alle de voorregten vernieuwd, welke aan Engeland, by dat van 1675, waren toegestaan. Alleen werd de bepaling gemaakt, dat het kanaal van Konstantinopel voor Engelsche oorlogschepen gesloten zoude blyven.—De goede verstandhouding tusschen Engeland en Turkye,—die zelfs door den vrede van Parys, waarby de Ionische Eilanden, onder de bescherming van Groot-Brittanie gesteld werden, niet verstoord werd,—duurde sedert onafgebroken voort.

KENNISGEVING.

DE ondergeteekende vindt zich verpligt den belanghebbenden te herinneren aan de bepalingen die ten opzigte der betaling van de belastingen op eigendommen en bezittingen en voor het personeel en mobilair gemaakt zyn by Gouvernements Publicatien van den 13den February en 10den Maart dezes jaars; namelyk, dat dezelve alle drie maanden zal moeten plaats hebben, zonder verdere aanmaning na de bezorging der rekeningen; wordende het echter verstaan, dat in dit jaar, de eerste termyn gerekend is van den 1sten Maart tot 30sten Juny, en dat men vervolgens, kwartaalswyze de betaling zal te gemoet zien.

De Ontvanger by het Algemeen Bestuur,
C. L. VAN UYTRECHT.
Den 19den September 1828.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 26sten September 1828.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 19 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

DIED.

On Thursday last, Mr. François Dupin, aged 34 years.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—SEPTEMBER.

20.	golet Iliët, Jones,	Aruba
	bark Dandy, La Roche,	Puerto Cabello
22.	golet Dos Amigos, Berquin,	dito
	—— Del Carmen, Jacobs,	Coro
25.	—— De Dart, Simmons,	St. Eustatius
26.	—— La Conquistadora, Ferrero,	Carthagena

UITGEKLAARD—SEPTEMBER.

20. schip Douglass, Bourne,
22. brik Henry, Howland,
25. golet Dos Amigos, Berquin,
brik La Fortuna, Marquez,
26. golet Iliët, Jones,
—— Dos Amigos, Martinez,
—— Neptune, Haste,
bark Dandy, La Roche,

Dingsdag laatstleden is alhier van de overkust aangekomen, Z. D. M. brik St. Thomas, kapitein Klaumann.

Wy̆ hebben uit eenen brief van Paramaribo, den 15den ll. gelezen dat het hof van Civile en Criminele Justitie aldaar in het vervolg in het hoogste ressort regt zal spreken in zaken van de gezamenlyke Nederlandsche West Indische Bezittingen.

Wy̆ hebben vernomen dat de laatste Europische berigten te St. Thomas ontvangen, liepen tot het begin van Augustus. De hoofd inhoud dier tydingen was de overgeve van drie vestingen aan den Donau, aan de Russen. Indien deze hoofdvestingen geweest zyn, zoo als Rudschuk, Silistria, Braila of Giorgewo, dan is het eene slechte voorbode voor de Turken; een bewys, dat zy niet tegen de moderne taktiek der Russen vermogen, daar reeds de zoo goed geproviandeerde en met sterke garnisoenen voorziene vestingen na eene blokkade of beleg van twee, drie á vier weken zich moeten overgeven; en zoo de vestingen aan den Donau zich overgeven, dan hebben de Russen voor geen vyandelyken aanval in den rug te vreezen en kunnen regt op het gebergte Hemus of Balkan aanrukken.

Uit de "Mercurio Peruano" van Lima den 13den Mei.

Soldaten!—Eene proclamatie onderteekend door den verradelyksten handlanger van het despotismus, kondigt aan de aannadering van den overweldiger van Colombia tegen onze grenzen.

De helden der Republiek, die voorheen voor de zaak van vryheid vochten, gevoerd door de verfoeijelykste belangen en de heerschzuchtige inzigten van Bolivar, doof voor de jammer kreten van het land, hebben tegen deszelfs boezem hunne vadermoordelyke zwaarden gekeerd; nog meer: zy beledigen en brandmerken U en bedreigen uw grondgebied met hunne voetstappen te bezoedelen, ten einde U, van die vryheid waarvan Peru het heiligdom is, te ontrooven.

Soldaten!—Hare veiligheid is in uwe handen; zult gy toestaan dat dezelve ontheiligd worde? Zult gy gedogen dat zy hunnen honger en dorst naar bloed in uwe eigen haardsteden met het brood uwer kinderen verzadigen? Zult gy gedogen dat de nationale eer geschonden worde?—Neen, Soldaten! Gy zyt Peruanen:—Ik lees reeds uit uw gezigt het vuur hetwelk in U voor den stryd en roem ontvlamt.—Gy zult naar denzelven vliegen, om uwe overweldigers die lessen te leeren, welke de helden van Griekenland de heirschaaren des magtigen koning gegeven hebben. De genen die zich thans als uwe vyanden verklaren, waren getuigen in de veldtogten van Pichincha, van het geen uwe dapperheid in staat is te doen; dat zy beven dat gy dezelven tegen hen niet gebruike, om hen te begraven, misschien, in het stof van diezelfde velden.

Soldaten!—De Republiek verlangt thans van U die sterkte tegen alle soorten van ontberingen—die volstandigheid om moeijelykheid uittehouden—en dat heldhaftige gedrag in het uur van gevaar, hetwelk U zoo zeer kenmerken. Ter belooning moogt gy erlangen die onwaardeerlyke zegeningen: *Gelykheid, Vryheid, Dankbaarheid* en *Roem*.

Uw wapenbroeder,

J. M. PLAZA.

Het oude Fransche Ministerie.

Wy̆ hebben reeds, eenigen tyd geleden gemeld dat het Fransche ministerie met Villele aan het hoofd, door een ander liberaal ministerie is vervangen geworden en dat men zeer ontevreden was over het gedrag der afgetredene ministers; hetgeen ten gevolge had, dat er eene Commissie benoemd werd, om onderzoek te doen naar de gehoudene administratie van die Heeren. Het schynt dat het onderzoek zeer ten ongunste van de ministers zal uitloopen; want de Commissie bestaat grootendeels uit hunne tegenparty en het is ook gebleken dat door hun slecht bestuur de uitgaven van 1822 tot 1826 ongeveer 415 millioenen franken meer dan de inkomsten beloopen hebben. Villele, de eerste minister, of president van het ministerie, wordt beschuldigd van 32,000,000 franken in zyne zak gestoken te hebben; en Frankryk bezit 32 millioenen zielen, zoo heeft hy, zeggen de Franschen, van elke ziel één frank gestolen. Het is echter niet veel voor een' minister die voor het welzyn dier zielen moet zorgen, om van elk één slechts één frank te nemen.

Wy̆ hebben gezien dat langen tyd verloopen was eer dat de Russische troepen de Pruth en de Donau zyn overgetrokken.—Men dacht algemeen dat dit verwyl toeteschryven was aan bestaande onderhandelingen tusschen de verbondene mogendheden en dat Engeland zich zoude verzetten tegen den inval van de Russen in Turkyen. Niets van dit alles veroorzaakte dat verwyl: de overtogt over de eerste rivier heeft plaats gehad op den 26sten Mei en van de andere op den 7den Juny. De Russen hadden het plan om dien overtogt vroeger te bewerkstelligen; maar zy zyn hierin verhinderd geworden, echter niet door staatkundige beletselen, maar door de natuur: de Winter heeft te lang geduurd en de overstroomingen der rivieren iste hoog geweest, waardoor de wegen langen tyd onbruikbaar gebleven zyn. Dit nadeel zal echter goede gevolgen hebben. Het is bekend, dat die streken, waar thans het toneel van oorlog is, in den Zomer zeer dor zyn en dat er gedurende dien tyd weinig of geen voedsel voor het vee te bekomen is; maar nu door die overstroomingen en zware regens zal daar beter uitzien; de tyd van droogte zal niet zoo lang zyn, als het gewoonlyk is; en de velden zullen langen tyd met het groen overdekt wezen, zoo dat de Russische kavallerie geen gebrek aan voeder zal hebben, noch genoodzaakt zyn van verren weg denzelven te halen, dus wordt hier veel tyd en paarden bespaard.

De Groote Heer wendt alle pogingen aan om de Engelsche en Fransche Ambassadeurs te Konstantinopolen te doen terug keeren; en tot dat einde heeft de Reis Effendi zich tot den Nederlandschen gezant gewend, op dat deze hem hierin behulpzaam moge zyn. Dit is geschiedt by eene conferentie by den Reis Effendi. De Baron van Zuylen van Nyveldt heeft den Turkschen minister stellig verklaard dat die gezanten niet terug zullen keeren alvorens dat aan de bepalingen by het traktaat van den 6den July zyn voldaan. De Minister antwoordde hierop dat hunne terugkomst dan nooit zoude plaats hebben, want dat er in gemeld traktaat eenige voorwaarden zyn, welke door de Ottomannen niet kunnen aangenomen worden, wyl zy strydig zyn aan het Heilige Wetboek, hun, van God, door hunnen Propheet toegezonden, zoo dat zy daarin geene verandering kunnen maken; maar dat men wel het traktaat van Londen kan veranderen, want hunne wetten zyn van God, dus onveranderlyk; daarentegen zyn de bepalingen van dat traktaat door menschen gemaakt, die dus veranderd kunnen worden. Dien ten gevolge verzocht hy dat traktaat te wyzigen of te veranderen en dat hetzelve wanneer het niets in zich bevat dat strydig is met hunne Goddelyke wetten, als dan door de Geloovigen zal aangenomen worden.

De Sultan heeft onlangs een firman uitgevaardigd, waarby alle geloovigen (Mahomedanen) van den ouderdom van 12 tot 60 jaren opgeroepen worden, om wapens optevatten en tegen de ongeloovigen (de kristenen) ten stryde te trekken.

Hy heeft van de 12 linie schepen, welke in Konstantinopolen afgekeurd voor den dienst lagen, 2 laten herstellen en vertimmeren, om met 7 fregatten en korvetten benevens 12 branders de Russen in de Zwarte Zee te gaan bevechten.

Het is thans de beurt der Turken om ook als de Grieken zich van branders te be-

dienen, schoon dat zy in den slag van Navarino gezien hebben, dat deze soort van schepen thans niet meer bestand zyn tegen geregelde krygsvoering van ervaren en onverschrokken zeelieden, of zy moesten den moed en de kloekheid van een Canaris bezitten, dan zoude er nog iets te verrigten zyn tegen de Russische vloot.

De Grieken hebben zich van branders bediend om dat zy zwak van magt waren, en met ongeoefende zeelieden als de Turken te doen hadden; en het was hun gelukt in den loop van den oorlog 3 linie schepen, eenige fregatten en kleinere vaartuigen der Turken te verbranden; maar toen waren deze niet ver in het taktiek gevorderd en hadden nog geene Europische officieren en matroozen aan boord hunner schepen, want in de laatste dagen van dezen oorlog b.v.b. in de blokkade van Navarino en Missolonghi, hebben de Grieken niets met hunne branders kunnen uitvoeren, de Turken waren toen slimmer geworden en hadden welgeoefende vreemde manschappen. Men heeft immers gezien dat Miaulis vruchteloos alle pogingen gedaan heeft om het beleg van Missolonghi zoo wel als dat van Navarino ter zee te doen ontheffen en levensmiddelen in die plaatsen te brengen. Zyne brandschepen werden in den grond geboord, of door sloepen afgewend.

De branders waren zeer in gebruik in de 16 en 17de eeuwen. Toen gebruikte men afgekeurde vaartuigen en vulde ze met alle soorten van brandstoffen, om tot dat einde te dienen. De schepen bouw was ook zeer onvolmaakt, en alle schepen waren even klomp en zeilden even slecht, zoo dat wanneer eenige branders midden onder eene vloot los gelaten wierden, dezelven zeker aan een of ander schip klampten en vooral wanneer een vyandelyk schip schaden geleden had. Nu dat de schepen snel zeilen en zich naar verkiezen laten wenden worden de branders gemakkelyk afgeweerd, of by het manoeuvreren van eene vloot, van de hoofdmagt zelve afgesneden. Daartoe gebruikt men ook sloepen of kleine vaartuigen, gelyk de Admiraal Codrington in den slag van Navarino gedaan heeft. Zoo dra als hy, in het binnen zeilen van de baai, bemerkt had, dat er aan weder zyde van den ingang drie branders geplaatst waren, liet hy ze door zyne kleine vaartuigen en sloepen afhouden; en geen ander nadeel hebben zy veroorzaakt dan brand op een Fransch fregat hetwelk verward raakte, te verwekken, welke echter spoedig uitgebluscht werd.

In latere tyden bediende men zich alleen met vrucht van de branders om vloten in naauwe havens of baayen te vernielen.— Het is bekend het ongeluk hetwelk aan het Hollandsche eskader, gecombineerd met dat der Spanjaarden in de baai van Messina overgekomen was. De Hollandsche schepen lagen in het diep van de baai ten anker en de Spaansche vloot lag vooraan in den mond van de baai. Toen de vyandelyke Fransche vloot, onder Admiraal Duquesne, verscheen, liet de Hollandsche kommandant aan den Spaanschen admiraal, die met zyn schip van 110 stukken geschut, de voorste lag, verzoeken, deszelfs sloepen uitte zetten en de Fransche branders, welken vooruit gezonden waren, afteweren, doch de Spaansche admiraal luisterde niet naar dien raad, liet de kabels van zyn schip kappen en op de gunst der heiligen hopende, naar dewelken zyne schepen genoemd waren, dryven. De branders geraakten nu tusschen de Spaansche schepen in en verbrandden hen meest allen. De Hollanders die brandende schepen op hen ziende afdryven, zonden de sloepen uit om ze aftebouden, doch de sloepen werden verbryzeld door het uitbarsten van de Spaansche schepen; en zoo dreven zoo wel de branders als de Spanjaarden tusschen de Hollandsche vloot in, waardoor de Hollanders 3 linie schepen verloren en de overige zeer beschadigd werden.

Men herinnere zich ook het vernielen der Engelsche schepen door de Ruiter in de Rivier de Theems door middel van branders.

Later hebben de Russen ook de Turksche vloot in de baai van Tchesme op eene dergelyke wyze verbrand; en de uitbarstingen der Turksche schepen waren zoo hevig dat de grondslagen der vestingwerken van Tchesme opgeworpen werden.

En in 1812 in den oorlog tusschen Engeland en Frankryk, heeft het Fransche eskader van Brest ook een zwaar verlies door branders geleden. De Fransche vloot lag ten anker in den mond van de Charente toen de Engelschen verschenen, welken dadelyk eenige zware brandschepen op hen afzonden. De Franschen in plaats van de branders afteweren, kapten de kabels en dreven op strand. De branders dreven voorby, doch de Engelschen zulks voorzien hebbende, zonden andere branders af, welke zich aan de vyandelyke schepen die vast zaten klampten. Waren de Fransche schepen vlot geweest, dan hadden zy dat ongeluk door manoeuvers kunnen vermyden.

Don Miguel nooit moede in zyne vervolgingen van de konstitutionelen in Portugal, liet onlangs een aantal dier slachtoffers der vaderlandsche vryheid in Algarve opvatten, in hechtenis brengen en naderhand op eene oorlogs korvet zetten, om ze naar Lissabon te vervoeren, doch de bevelhebber dier korvet zelve een konstitutioneel zynde, wendde de steven van zyn schip naar Oporto en stelde zyne vrienden daar in vryheid, latende Don Miguel lang in Lissabon op de aankomst van deszelfs gevangenen wachten. Wat zal hy geraasd en gevloekt hebben; maar wee den kapitein, wanneer hy in zyne handen valt! En dit mogt welhaast gebeuren, want Spanje heeft in den zin om den overweldiger te helpen.

Wy hebben eenigen tyd geleden gemeld dat de Koning van Engeland zyne toestemming gegeven heeft tot het intrekken van de *Test* en *Corporation acts*, en onlangs nog hebben wy aangetoond wat die *acts* waren.

Nu lezen wy dat de Jooden, in navolging der by de intrekking van gemelde *acts*, bevoorregte Protestanten, welken in Engeland *dissenters* genoemd worden, om dat zy niet tot de Anglikaansche of Bisschoppelyke kerk behooren, hebben een smeekschrift in het huis der Gemeente ingediend, verzoekende ook eenige voorregten te mogen genieten. Wy weten echter niet waarom zy verzoeken, waarschynelyk om zitting te hebben in het Parlement, zoo als het doel is van de Katolyken.

Men weet hoe veel het den Engelschen aan troepen kostte om het garnisoen van Sierra Leone te onderhouden; en de manschappen, welken er gezonden werden, gingen byna een zekeren dood te gemoet, zoo dat het Engelsche gouvernement genoodzaakt is geweest die plaats te verlaten en het garnisoen te verleggen. Dit is ook onlangs geschiedt en het garnisoen is benevens de meeste kolonisten op het eiland Fernando Po verlegd.

Thans, na dat al de inwoners en koopliedeu Sierra Leone verlaten en zich op Fernando Po nedergezet hebben, komt Spanje op en verklaart het regt van eigendom op dat eiland te bezitten. Dien ten gevolge heeft het Spaansche gouvernement door middel van den Engelschen afgezant te Madrid, de ontruiming van dat eiland doen vorderen, ten zy dat de Engelschen aan Spanje eene vergoeding geven; en de som welke geeischt wordt is niet gering.

Het is merkwaardig dat de heer Loos, graveerder van het hof van Berlyn, thans, met toestemming van het gouvernement, een medaille maakt ter herdenking des oorlogs verklaring van Rusland tegen Turkye.

Aan de eene kant van de medaille ziet men afgebeeld, het borstbeeld van den keizer Nicolas en aan de andere kant een heldhaftige jongeling, gewapend als een kruis vaarder, in de houding als of hy eene degen wilde ontvangen uit de hand van eene Matrone, verbeeldende deze de kristelyke Godsdienst. Aan den rand zal staan het volgende, getrokken uit Salomon 45 vers 4. Accinge Femori Gladium Tuum (omgord uwen degen om uwe lendenen.)

For the Curaçaosche Courant.

Mr. Editor!

A controversy has taken place between Mr. Lenz and myself, with respect to my treatment of the disease of Mr. Martin Yradi, on which occasion he presumed to appoint himself judge of my professional skill, alledging that "I butchered and cut and sliced and maimed him." I did not on the spot altogether check his presumption, in as much as I respected his age; but in order that my forbearance may not be misconstrued, I beg leave through the medium of your paper, to lay the matter before the public, leaving it to its impartial decision.

Scharlo 24th September 1824.

Mr. G. F. LENZ.

Sir!

As you have Saturday last, made use of certain expressions, which I consider as very derogatory to my character, and insulting to my feelings, I cannot with honor to myself and the profession to which I have the pleasure to belong, permit the same to pass unnoticed; and therefore I take this opportunity to address this letter to you in a public manner, in order that the public as well as yourself might know my mind on the subject. You are a man, however able you may be in other acquirements, totally ignorant of the medical science, and consequently it was a daring presumption in you, to take upon yourself, to condemn the practice of a regularly bred Physician, whose diploma and certificates from the University of the state of New York, and of the New York Hospital have been carefully examined by the proper authorities here, and were acknowledged to be valid and satisfactory. Of course had I not been examined by the professors of the institution, and found capable of holding the situation I do, I could not have received my credentials. The fact then of my having honorably to myself acquired them, places out of the question the least doubt as to my competency to practise. How ridiculous then you have made yourself, by disputing with a medical man, on a point in medicine. Besides Sir, can there be a greater proof of my having done my duty towards my patient, than his own expressions of entire satisfaction with my care and attention, and the amelioration of his disease? Nay more:—he felt himself previous to your visit, much better than he does now at the present moment. I refer the public to him. It is probable that some one or other, bearing the name of Physician, may have pronounced to you, that my practice was exceptionable; if this be the case, let him come forward, before a meeting of proper medical men and myself, and declare and prove, which of the remedies applied by me are contra indicated. I dare him to do it, and I am ready, and will abide by their decision. But such a man cannot be a Physician, because no respectable medical man, would ever endeavour to raise himself, by detracting from the character of others,—a sure resort of a despicable fellow.

In short Sir, you are old, and I am young, but my profession is much older than yourself, consequently, I must respect it more than I do you; I therefore publicly warn you, not to repeat again a like insult; for if you do, you must bear the consequences, and your age and asperity of conduct will not screen you from my just resentment, and the contempt, which it is likely to bring upon you.

Js. A. DE LIMA, M. D.

REPRESENTATION

of Martin Tovar, to His Excellency General J. A. Paez, Superior Chief of Venezuela.

Most Excellent Sir!

I, Martin Tovar, actually in this port, with due deference beg leave to represent to Y. E.:—

That scarcely arrived here this day in the afternoon, on my return from Ocaña, in consequence of the interruption of the Sessions of the Grand Convention, to which I was delegated by the province of Caracas, I received an order from the Political Chief of this canton, wherein, without assigning any cause, Y. E. have been pleased to interdict my passage into any place within the boundaries of the territory under your immediate authority:—in other words—into the country which gave me birth—in which I have my home, my wife, my children, my properties—all that is dear to man.

Prior to submitting to this superior order emanated from Y. E. I cannot refrain from expressing the utter astonishment with which I am filled at seeing a similar decree hurled against me.

Which is the guilt, most Excellent Sir, that proclaims me unworthy of calling that country mine—and of abiding in the society of my fellow-citizens? After having exhausted my fortune and the vigor of my days in cherishing and serving disinterestedly the public cause, can I now in the evening of live, become a disturber of public order and an enemy to the Republic?

How degrading then must appear a similar proceeding to a citizen, who, like myself—I blush to own it—possesses so many titles to the consideration of his Government! Can *I* be discarded and expelled from my country? After having consecrated a life replete with services and attachment to her, shall *I* now be doomed to roam in a strange land, begging an asylum to drag on my worn out days and to deposit my relics after death? If I must depart, Sir, I will—but I shall carry with me the intimate conviction of my innocence which assures me that I could never have expected this, as the requital of so many and constant services—services which I had forgotten, but which I am induced, despite of my modesty, to record, now that I see myself so ungratefully treated. I never boasted (although generally known) of being numbered among the fathers of the revolution; to it, I belong even previous to the 19th April: since then and as long as there were enemies to combat, I never forsook it—nay—I followed it in all its vicissitudes; and overlooking every idea of reward, I served it with the sacrifice of my properties, at the risk of my

life on the fields of battle, and through the numerous perils of the deep and of the foe in the execution of Commissions entrusted to my care—pledging my fortune and my credit in foreign countries to obtain supplies for the Republic. Aye Sir—thus have I served my country—thus have I sacrificed and suffered for her in the days of her adversity:—nor did I in her hours of happiness, aim or aspire at any preferment; on the contrary, no sooner did Fortune smile at her and the Hope dawned on me to behold my native-soil free and prosperous, than I stole away into the retirement of my rural fields, to reclaim them from the ruins in which the enemy had left them. I was thus employed, when my countrymen imposed upon me the duty of undertaking a long and trying journey to represent them in the Grand Convention; bare of parts—but stimulated by the mildest and purest intentions I accepted the honorable charge, and although my services on this occasion have proved unavailing, by contingencies known to the world, I can with satisfaction aver, that my opinions in that assembly, whether happily conceived or not, had solely for their object, the dignity and welfare of the Republic.

Conscious of having done my duty in as far as lay in my power, and in conformity with the sincerest wishes of my heart, I was returning to the bosom of my family, to enjoy anew amidst the recreations of my happy fields, the tranquility which my advanced age loudly calls for—but I had scarcely trodden on my native land, when the order for my expulsion issued forth—without the least consideration for my rights as Citizen of Colombia, and for the prerogatives allotted by Law to the deputies of the nation, until finally returned to their Homes from the duties of the Sessions.

Where are, I ask, the proofs of criminality that can be brought forward to justify the proceeding carried on against me? If there are any—why not bring them forth with a regular impeachment? I implore that such may be done, not as a favor, no. as an indulgence, but as an act of strict justice. I would probably not have begged this, if I did not owe it as a duty to my justification, to public opinion, and to the tender interest of my family; I therefore await your ulterior resolution, before hastily carrying into execution the original mandate of Y. E.

But should Y. E. deem proper to abide by your decree, then you will be pleased to include my family in the Passport to be given to me; that family which for my sake wandered during so many years through foreign colonies while the enemy held possession of my country, will accompany me also wherever I am doomed to terminate my last days, since my country now disacknowledges me and refuses me a shelter which I am compelled to beg for in a foreign land. I am sure to be welcomed and to meet with hospitality, sensibility and benevolence, in all parts where my services and sufferings are known; I will bid a last farewell to my native shore, and far from identifying myself with the virtuous Aristides, I will at least imitate the bright example of him, who on being unjustly banished from his country, prayed the Gods, that his banishment might be followed by its happiness and that of his fellow-citizens.

I conclude with reiterating my request that the order for my expulsion may be for the present suspended, and should there have been any cause for it, that I may be fairly tried and heard, according to the Laws; and in case of refusal to so reasonable a demand, that I may obtain Passports to any foreign land, for myself and my family: This I await from Y. E. in La Guayra 25th August 1823.

MARTIN TOVAR.

From the "Mercurio Peruano" of Lima 13th May 1828.

PROCLAMATION.

Soldiers!—A proclamation signed by the most perfidious agent of despotism, announces the approach of the Tyrant of Colombia towards our frontiers. The warriors of that Republic, who in other days fought for Liberty, led away by the vilest interests and by the ambitious views of Bolivar, deaf to the clamors of the country, have turned against her bosom their parricidal swords. Nay, more:—they insult and stigmatize you; and threaten to sully your territory with their footsteps, in order to deprive you of that freedom, whereof Peru is the Sanctuary.

Soldiers!—Her safety is in your hands: will you allow the profanation of it? Would you suffer them to satiate their hunger and thirst of blood in your own hearths—with the bread of your children? Would you suffer our National honor to be trampled upon? No: Soldiers:—you are Peruvians;—in your countenances I already peruse your ardor for the field and for glory. You will fly to meet them—to teach those tyrants, the terrible lesson, which the Heroes of Greece gave to the hosts of the mighty king. Those who have now declared themselves your enemies, bore testimony in the fields of Pichincha, of what your valor is capable of; let them tremble lest you exercise it now to bury them, perchance, in the dust of those very fields.

Soldiers!—The Republic expects this day from you that fortitude among all kind of privations—that firmness to resist hardships—and that heroic gallantry in the hour of danger, which are so much your characteristics: in return, you may expect to be rewarded by these most inestimable blessings: *Equality, Liberty, Gratitude and Glory.*

Your Companion in arms,

J. M. PLAZA.

A COMET ANNOUNCED FOR 1832.

(Translated from the Martinique Official Gazette.)

The public papers have reported lately, that the German Astronomers have predicted the appearance of a Comet in 1832, which is to touch the Earth.

It is curious to examine, according to the principles of physical science, what is the degree of possibility of such an event; what would be the extent of the catastrophe if it should take place—or if the comet should only pass very near our Globe. For a Comet to come in contact with the Earth, its direction must necessarily cause it to cross, at *one* point or another, our ecliptic—and our Earth must be precisely at that point at the very moment the Comet crosses *it*. Now, the diameter of the Earth, being comprised seventy-five thousand times in the *ellipsis* which it describes, it is seventy-four thousand to one, that such an encounter will not take place. Nevertheless, it is not *impossible*. The Comet of 1680 approached so near the Sun, that it was, as its perihelium, only at the distance of a sixth of the diameter of that orb, nearly fifty thousand leagues.

In 1773, one of those small Comets passed between the Earth and the Moon, traversing the air of our orbit without crossing the ecleptic, and was thus twenty thousand leagues from our Globe. We have not heard of its having caused any noted disturbance. Its lightness, and the extreme rapidity of its course, easily explain why it was productive of no ill consequences in its near approach to us. Lalande who watched it day and night, with the sincerest anxiety as to the probable results of such a visit, considered it his duty to warn the public, by a memorial which he published in spite of his colleagues, and the publication of which spread alarm throughout France.—Some old persons still recollect it. The conviction of an approaching disaster became general. There were some persons simple enough to *take precaution against the Comet*—to furnish cellars, and lay up in them large stores of provisions; others, being told that the Comet would destroy part of the surface of the Globe, did not hesitate to sell their estates at a low rate; that they might have the *money* as being more easily saved. Some young simpletons hastened to spend all *their* patrimony in a few months. All this took place in the eighteenth century, fifty five years ago. But let us not ridicule our predecessors. Do we know what we shall say in four years? If a Comet has passed between the Earth and the Moon, at the distance of twenty thousand leagues, *another* may come as near as *five* thousand, or *two* thousand. In the event of its being a *small* Comet, we may triumph over it by the right of superior size; restrain it within our sphere of attraction, and cause it to revolve around us as a satelite. We should then have *two moons*. This superadded glory would nevertheless be dearly bought. All the effects of lunar attraction would be redoubled—we should have the violence of the winds augmented, more frequent and more terrible tempests, more furious hurricanes, increased action of the tides, the sea breaking over its limits with impetuosity, overthrowing moles, ports, arsenals, overflowing all maritime towns, and obliging the affrighted inhabitants to fly before its advancing billows—we should have the tremulous motion of the Earth's axis accelerated—perhaps the year would become longer, by the weight of another body in the Earth's orbit. Such are the physical ills which we can imagine would be attendant on the conquest of a second satellite.

It is easy to conceive that the *reverse* would be the case, were the Comet in question *more powerful* than our Globe. *Then*, deprived of our rank amongst the Planets, dragged after the victorious Comet through the pathless deserts of space, in an infinite ellipsis; beholding in despair the disk of the Sun, far behind us, deprived of his heat and light, we should know no other than the pale lustre of the stars—we should indeed have *no year*—*no* seasons—the phenomena of vegetation would cease—the sea alone would furnish food for us, and the human race would perish from cold, want, and langour. Arrived at *last* on the confines of another system, reanimated by the rays of another Sun, the small number of living beings who would survive this trial, being brought too near the new orb, would soon find their remaining existence destroyed by its scorching rays.

Even if this Comet should not, in the rapidity of its passage, draw us in its train, it would cause other disasters. At first, there would be an alarming turbulence in our atmosphere and in the ocean. If the two bodies should not be in a equilibrium of electricity, there will be a dreadful concussion from the meeting of two electrical atmospheres. The shock will be felt in the deepest abysses, and all the volcanoes will be awakened into redoubled eruptions. The fluids of the air, the whole mass of waters, obeying an attraction a thousand times stronger than that of the tides, or dilated at once, by the high temperature which the Comet will have acquired in its perihelium will dart in vapour to *its* surface, abandoning that of the Globe, which, henceforth, like the moon, deprived of radical humidity, the essential principle of vitality, will only revolve in space like an unfleshed skeleton of a world on whose barren bosom the human race will expire in expressible agonies.

The language of man must fail in the attempt to describe his conception of the monstrous image presented to imagination by the concussion of two bodies ten thousand leagues in circumference; striking against each other with an impetuosity one hundred times more rapid than the course of a cannon ball. Let any one figure to himself, if he can, the shock of the Earth against a Comet. In all this there is nothing hypothetical, except the hypothesis itself. All these circumstances must naturally follow such an event—they are the necessary result of the eternal laws of matter.

The shock must drive the Earth from its accustomed path, and alter its axis and its equator. The mass of waters yielding to the law of centrifugal force, will be precipitated towards the new equator. The Comet may be yet afar when the moral blow is felt. What a moment of terror for the people inhabiting those countries where the shock is to operate most powerfully, when they shall see the formidable body burst on them to bury them in the wreck of crushing mountains! An ocean of dust will be raised, the bed of a vast sea will be dug by this tremendous concussion. Will *some* slender remains of the human race survive the catastrophe? Will one single province, one single town, be left with its inhabitants? Will the public libraries escape, that the sciences, the arts, the labour of ages, may not perish in one day?

As a proof of so fatal a *possibility*, the bones of certain animals are to be found, the funeral monuments of a *similar* disaster having once been experienced. *They* speak a loftier language than our unthinking disdain teaches *us*. The soil on which we tread, the country adorned with flourishing cities, present to the observing eye the irresistible testimony of four successive invasions of the oceans. The light layer of cultivation which smiles on the surface of the Globe, only conceals ruin beneath. The shock of a Comet, with all the power of its *weight*, multiplied by its *velocity*, can it leave one wreck of this Globe? Will it not be broken into thousands of pieces, and scattered among new orbits?

In fact, Juno, Ceres, Pallas, and Vesta, those four small Planets, whose anomalies contradict the proportions of size, distance, and obliquity which exist between the others, are regarded by Astronomers as the wrecks of some large Planet which formerly resolved between Mars and the Earth.

In the meantime, let us patiently wait for the year 1832. We have four years in prospect. Let us hope that in that time, the German Astronomers will publish all they know about their Comet, that we may definitely learn our destiny.

I shall expect, however, for my own inquietude, that their calculations will have been recognized by Messrs. Arago, Chualdi, Gambariet de Zach.—*Barbadian, July 15.*